

VERZEN,

DOOR

KAREL VAN DE WOESTYNE.

IN DEN NACHT.

Een vrucht, die valt....

— Waar 'k wijl in 't ónontwijde zwijgen,
buigt statelijk de nacht zijn boog om mijn gestalt.
De tijd is doed, omhoog, omlaag. Geen starren rijgen
haar paarlen aan 't stramien der roerelooze twijgen.
En geen gerucht, dan deze vrucht, die valt.

Een vrucht....

— En waar ik sta, ten zatten levens-zoome,
vol als de nacht, maar even stil; blind als de lucht
maar rijker aan 't verholen licht van mijne droomen,
voel 'k — loomer dan, in 't loof der luidelooze boomen,
een vrucht die valt, — mijn hart, gelijk die vrucht.
